חכמים הֵקֵלוּ והורו לעשות את הפרה האדומה גם על ידי כהן שאינו טהור לגמרי אלא שהוא טבול יום[19]י, וכדי לקיים דברי חכמים אלה, בית הדין היה מטמא את הכהן המיועד לשרוף את הפרה האדומה בטומאת שרץ[20], אחר כך מטבילו ובלי לחכות לערוב שמש שרף כהן זה את הפרה האדומה[21].

דף ב עמוד ב

רבי יוחנן לומד את מקור הפרישה של הכהן הגדול ושל הכהן העושה את הפרה אדומה מציוויו של משה את אהרן ובניו לפרוש מביתם אל פתח אוהל מועד לשבעה ימים - לפני תחילת הקרבת הקרבנות ביום השמיני לחנוכת המשכן[22]. - ימים אלו נקראים ימי-המילואים[23], ואומר רבי יוחנן: כמו

נִפֶּךְ–אֶסְתֵּר

שטמא לתרומה דאי ס"ד [שאם יעלה בדעתך] טהור ממש [שאם כוונת התורה במילה 'הַטָּהֹר' הייתה טהור לגמרי] לישתוק קרא מיניה [מדוע הזכירה התורה שהיה פעם טמא?] ואנא ידענא דטמא אסור בפרה! דהא חטאת קרייה רחמנא! אלא מאי טהור - טהור כל דהו ואשכחן טבול יום דמיקרי טהור דכתיב (ויקרא יד) ורחץ במים וטהר'. וכן גם לומדים בדף מג עמוד ב להלן.

19 'טבול יום' הוא אדם (לא רק כהן) שטבל לטהרתו מאחת הטומאות הכתובות בתורה ועל אף טבילתו אינו נטהר לכל דבר ועניין אלא עד שתשקע השמש. עד אז, ולמרות טבילתו, הוא טהור רק לחולין (שאינו מטמא חפצי חולין שנוגע בהם) ולאכילת מעשר שני - אבל הוא עדיין טמא לעניין קדשים ותרומה (בנגיעה בהם או באכילתם, וכן אסור הוא בכניסה לבית המקדש). בשקיעת השמש מסתיים היום שבו הטמא טבל ונשלמת טהרתו. גם הכלים לאפר הפרה האדומה היו כולם טבולי יום..

20 נאמר בספר ויקרא, פרשת שמיני, פרק יא פסוקים כט-ל: 'וְזֶה לָכֶם הַטָּמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל-הָאָרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצָּב לְמִינֵהוּ: וְהָאָנָקָה וְהַכֹּחַ וְהַלְּטָאָה וְהַחֹמֶט וְהַתִּנְשָׁמֶת:' כל אחד משמונה שרצים אלה מטמא רק כשהוא מת ורק כשהוא לח. שרץ לא מטמא בחייו ולא כשהוא יבש. השרץ מטמא אדם או כלים הנוגעים בו. השיעור בגופם או בדמם כדי לטמא הוא כעדשה. איבר שלם של שרץ - מטמא בכלשהוא.

21 כאמור מטרת חכמים הייתה להרחיק מדעת הצדוקים שפירשו - בניגוד לדעת חכמים – שהכהן, שטבל לפני שריפת הפרה האדומה, יהיה כשר לעשותה רק לאחר ערוב השמש - כדין כל טובל שעליו לחכות עד ערוב שמשו. במעשה זה בית הדין טימא את הכהן לזמן קצר בלבד ולאחר זמן זה המשיך הכהן לעסוק בעשיית הפרה האדומה.

22 את המשכן חנכו הנשיאים בהקרבת מנחה, בהקטרת קטורת, בהעלאת עולה ובהקרבת חטאת ושלמים.

23 ספר ויקרא פרק ח, פסוקים לג-לד: 'וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שִׁבְעַת יָמִים עַד יוֹם מְלֹאת יְמֵי מִלֻּאֵיכֶם כִּי שִׁבְעַת יָמִים יְמַלֵּא אֶת יֶדְכֶם: כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה ה' לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:'. פסוקים אלה מדברים על ציוויו של משה את אהרן ובניו לפרוש מביתם שבעה ימים לפני תחילת הקרבת הקרבנות ביום השמיני לחנוכת המשכן. משה נצטווה להקריב את קרבנות ה-'מילואים' שהיו מיוחדים להקמת המשכן, למשוח את אהרן ובניו וכו' ורק לאחר שבעת 'ימי המילואים', מכ'ג אדר עד ר'ח ניסן, היו